

Hvilket Formaal har Skæferieieren at stræbe efter, for af sit Skæferi at uddrage den høieste Fordeel.

(En Afhandling af Deconomicommissair Schmidt i Oschag i Sachsen; frit oversat og omarbejdet af Gustav Michelsen.)

Denne Afhandlings Thema er et Spørgsmaal, som enhver Skæferieier daglig burde kalde tilbage i sin Erindring, for derefter at danne sit Skæferi saa, at det for ham afgiver den høieste Rente og Nytte, det kan give, i Forhold til den Grad af Sagkundskab, hvormed det bestyres.

Men hvorledes formaaer han dette?

Med Skæferihold kan man arbejde til et dobbelt Formaal, nemlig:

1. Frembringelsen af Uld, og
2. Avlen af Dyr, der som saadanne har en vis Værdi.

Angaaende det første Punkt kan enhver Skæferimand svare mig: det vide vi, og derfor Hayes jo Faaret; men der gives stor Forffjel paa den Uld, der aarlig faaes, deels a. med Hensyn til Mængden og deels b. med Hensyn til Dvaliteten.

Hvad Mængden angaaer, saa er denne betinget af den større eller mindre Tæthed, hvormed Ulden fremvorer af Faarets Hud, og kun ved den tætteste Fremvært kan erholdes en fuldkommen fluttet Pels, der afgiver høj Vægt, fordi den paa samme

Omfang indeholder en større Mængde Uldhaar, hvoraf Fabrikanten erholder meget Spind og meget Garn. Jo finere Uldhaaret er ved Siden af en tæt Fremvært, desto værdifuldere bliver Ulden, og i samme Grad Fiinheden aftager, maa ogsaa Mængden af Uldhaar paa samme Overflade forringes, saa at Uldværdien derved følgelig bliver mindre; thi fremvorer der paa en □ Tomme 8000 Uldhaar, saa maa disse kunne udbringes til en længere spundet Traad, end naar der ved en ringere Fiinhed kun er fremvoret 4000 paa samme Overflade, naturligviis i begge Tilfælde med Uldhaar af lige udstrakt Længde. Herved maa bemærkes, at den finere Uld paa Faaret stedse synes kortere end den virkelig er, hvilket hidrører fra det grovere Haars Omfang og de dermed forbundne større Krusninger. Efter Nutidens Fordringer maa den finere Uld, naar den skal kunne bruges til Klæde (Kartauld), ikke overskride 2 Tommers Længde forinden Vassen, og den grovere ikke over $2\frac{1}{2}$ høist 3 Tommers. Ræmmeuld kan være længere, men den vejer forholdsviis mindre, og er kun fordeelig at fremvorte der, hvor man har hyppige Græsgange, og saaledes kun formaar at producere secunda og tertia Uld. Dens Vært og Bygning maa være sig liig fra Begyndelse til Ende; de enkelte Buer, der dannes af Haaret, tør ikke naae udenfor deres halve Cirkel, da der ellers fremkommer en for markeret Krusning, hvorved Uldens tætte Bestand gjøres umulig. En saadan Pels vil paa denne Maade være

vægtig, og ved en fyldt Bund fremstille sig for Fabrikanten som en ønskelig Vare, der bestemmer ham til, derfor at give en højere Priis, end for Uld af lige Fiinhed, men af en mindre god Natur. Ogsaa kan Mængden af Uld i største Fuldkommenhed kun frembringes paa Dyr, der har den i lige Længde paa Kroppens væsentlige udbærende Steder; dertil hører fornemmelig Siderne, hvilke over det hele Parti fra Ryggen til Bugen maa være besat med lige lang Uld, saa at de nøgne Steder tæt bag Forbenene (Armbulerne) og nær ved Lysterne kun ere saa smaa som muligt; derhos maa der lægges megen Vægt paa, at Ulden paa Siderne ikke er spundet, eller tyndet, som bestaaer i, at Uldbestanden er saa tynd, at Uldstrængene staae enkelte, og ved en markeret Krusning snoe sig forvirret i hinanden, hvorved dannes Knuder, der hindre Kartningen og forarsage, at Ulden, ved at passere Maskinen, rives itu til smaa, endog for Fabrikationen skadelige Stumper. Saadan Uld, omendstjøndt fremvoret paa Faarets bedste udbærende Sted, bliver dog ved Sorteerbordet kastet ned blandt Affaldspartierne, og har folgelig i samme Forhold mindre Værd, saavel for Fabrikanten, som for Landmanden. Derfor maa Enhver, der ønsker sig uldrige Faar, fornemmelig rette Opmærksomheden paa dette Parti, efter som det omfatter en betydelig Flade, der gjør Udslag i Vægten, bærer det bedste Sortiment Uld, og derfor staaer høiest i Priis. Et lignende Hensyn

fortjener Partiet paa og om Bugen, naar Talcen bliver om den høieste Grad af Riiguldighed og Tæthed; her maa Ulben ikke være aldeles tyndstaaende, sammenviklet og spundet, men derimod være saa tæt, og saa lang, som den, ifølge Naturens Orden, kan være, med Hensyn til at Bugen er det Sted, som ved Faarets Vigen gjør, at Ulben der meest trykkes, forstyrres og skades, især i Stalden. Jo tættere den er, desto mindre bliver den gul, og leverer da en forholdsvis mere værdifuld Vare *).

Skæferimanden maa med særdeles megen Omhu bestræbe sig for, at hans Tillægsbyr dannes og udvælges med Hensyn til, at der forefindes Udlighed saa meget muligt overalt i Pelsen, og fornemmelig maa man herved søge at undgaae det hyppige Affalden (i Godhed og Værd) paa Krydspartiet; ligesom at de saakaldte „Hoser“ eller Skankpartierne maa være saa gode og forædlede, som de kunne være; og endelig maa der sørges for, at Mantpartiet bliver saa lidet fremstaaende, som muligt, og derhos stedse godt sluttet. Halsen bør i Godhed staae i passende Forhold til det Øvrige, og paa dette Sted maa der, saa meget muligt, modarbeides den her skende Tilboielighed til at afgive en flagrende lang Uld. Dog vil et saadant Udvalg kun nytte lidet, naar man ikke tillige ved hensigtsvarende Foderhæffer

*) Hr. Schmidt paastaar at have Faar, som under Bugen bære en regelmæssig fremstaaende Stapel.

drager Omsorg for, at disse Uldpartier ikke tabe Værd, ved at der falder Hofro og Foderstumper i samme, og saaledes frembringer de til Fabrikation næsten ubrugelige Foderhalse og Foderpartier.

Naar en tænkende Skæferieier, der tillige gjør sig Umage for Sagen, har ved Udvalg til Parring fremkaldt disse Egenstaber, saa besidder han ogsaa det, med Hensyn til Uldmængde, bedste Faar, af hvilket han ikke alene klipper betydeligt mere, men ogsaa 10—12 $\frac{1}{2}$ værdifuldere Uld, end af andre Faar i lige Fiinhed; han kan da sikkert gjøre Regning paa, af et saadant Faar aarlig at klippe $\frac{1}{2}$ Pd. vasket Uld mere end af dem med tynduldede Sider og nogen Bug; — og bestaaer Skæferiet af 1000 Faar, da udgjør det 500 Pd. mere end ellers, for hvilke det vel er Umagen værd at parre rigtigt.

Qualiteten af saadan Uld er imidlertid forskjellig i Forhold til Fiinhedsgraden; dog bør alle Grader stedse kunne opfylde visse almindelig nødvendige Betingelser, enten saa Ulben hører til første eller til tredje Sortiment. Disse Betingelser ere:

En eensartet Væxt, saa at Uldhaaret fra Bunden af indtil Spidsen nose overalt er lige fint. Denne, for Brugbarheden høist vigtige, Egenstabs staaer nose i Forbindelse med:

En regelmæssig Fremvæxt, der viser Buerne eller Krusningerne fuldkommen eens dannede, saa at der ikke træffes afværende stærke og svagere.

Uldens Buer maa temmelig ligne en Skrue,

og det er derved at en smidig-blød Uld udmærker sig. Forefindes disse Egenskaber i et Faars Uld, saa følger deraf nødvendig, at Pelsen er sammensat af en god Stabelbygning; thi naar den eensartede Bært ved lige Fiinhed fattes, og Uldhaarene oventil f. E. ere tykkere end forneden, saa maa Stablerne ogsaa foroven indtage et større Omfang: de blive for brede, oventil flade, og danne en omvendt Kegel. En saadan Uld har grove Spidser. Er Stablen derimod sammensat af Uldhaar med en ulige stærk Bært, hvorved det ene Haar rager længer frem end det andet, eller ogsaa Uldmængden er saa tynd, at de ydre Haar, for at danne Stablen, ved at samles maa udgjøre en skraa Retning og derved forfortes, saa bliver Stablen spids, eller, i en mindre Grad, tilspidset. Den gode Stabel derimod danner en Cylinder, der for oven og neden er lige tyk, og hvis enkelte Uldhaars Spidser ende sig i en stump tilrundet Form, af et ikke for stort Omfang, der retter sig efter Fiinhedsgraden. En saadan Stabel kaldes: stump, og en Pels af saadanne siges at være stumpstabet. Det følger heraf, at kun den stumpe Stabel kan fremvise Grund for, at Ulden, hvoraf den dannes, nødvendig heelt igjennem maa besidde eensartede Betingelser og eens Bært.

Endvidere maa en god Stabel staae i en ret Vinkel ud fra Huden, saa at den ikke hænger, liig Tagsteen, hvilket høist kun kan undskyldes paa den Deel af Legemet, der trykkes naar Faaret ligger, og

derved, saavel som ved Gjødningsvarmen, erholder en fladtrykt Form, især jo finere Dyret er. En saadan nedhængende Uld hentyder, blandt mere, ogsaa paa en vis Grad af Slaphed og Mathed. Til Slutning anføres, at en ønskværdig Vels maa i dens Ydre fremvise en jevn Overflade, saameget som de stumpet tilrundede smaa Stabler tillade, og derhos maa den være saa tæt sluttet, at selv naar man helder Vand derpaa, formaaer dette ikke at trænge ind.

Den gode Uld bør ogsaa have Udvidelses-
evne og besidde Elasticitet, idet den nemlig
efter Udvidningen indtager sit forrige Rum og sin
forrige Skikkelse. For at undersøge dette, lægger
man Mærke til hvor langt en Uldstabel lader sig
udtrække over sin almindelige Længde, og hvorledes
den derefter lidt efter lidt igjen indtager sin forrige
Plads. En priisværdig Uld maa lade sig udvide en
halv Gang saameget, som den tilsyneladende er lang.
Det er denne Egenskab, som Uldsortererne betegne
ved Benævnelsen: at Ulden har et godt Træk,
og derved menes tillige, at Ulden besidder Kraft og
Styrke nok til at udholde en saadan Udvidning.

Naar man tager en Stabel ved Spidsen, og
sidelang stiller den fra hinanden, ligesom afvikler den,
saa maa Uldhaarene flyde let og eens efter hinanden,
uden at derved i mindste Maade høres nogen Lyd
eller mærkes nogen uens Hindring, ligesaa lidt som
derved maa bemærkes nogen Røhed at føle. Denne
vigtige Egenskab kalder man: at Ulden flyder

godt; at den lader sig godt affspinde, nemlig: at en saadan Uld ved Spindingen maa afgive en fuldkommen egal Traad, der jo for Fabrikanten er af allerstørste Bigtighed. Høres derimod ved Stabernes Afstillelse paa denne Maade en knistrende Lyd, ligesom naar noget afrives, saa hentyder det paa Sprodhed og Haardhed, eller at Ulden er slet behandlet og forlagt. Det er meest Infantado Ulden, eller den Uld, som har stærke Buer og meget Uldfedt, der lettest antager denne Fejl.

Ulden maa endvidere fremvise en stærk Tilbojelsighed til at holde sig samlet i Masse, saa at de enkelte Uldhaar i samme, ved at udvides, ikke let stilles ad, men vedblive at holde sig saa tæt sammen, som Træffet tillader. En saadan Uld plejer at besidde god Krympkraft eller Balkeevne. Derfor er den Uld, der fremvorer tydelig strænget, med maaskee 20 og flere Uldhaar i hver Stræng, hvilken fra Huden indtil Uldens Spidse opvorer for sig enestaaende og kun oventil forbundet ved Ureenlighed — en saadan Uld er hverken for Producenten tæt nok, eller hos Fabrikanten afholdt til Brug, omendstjondt hver Strængs Bært i de enkelte Haar kan være af eens og god Bygning. En af Faaret tagen Uldprøve af $\frac{3}{4}$ Tom. i Diameter maa paa den nederste Ende fremvise en Bygning, der ikke ligner et Bundt Haarnaale, nemlig at hver Stræng sees enkelt, men derimod bør Gladen være som en tæt Pensel, der næsten udgjør een Masse, men dog regelmæssig byg-

get. Betragtes en saadan Prøve i Lyset, men foran en mørk Baggrund, maa alle Haarene samle sig nogenledes liig Bomuld, men desuagtet ligge jevnt ved hinanden, og maa der hist og her kunne sees utydelige Strængeforbindelser, uden dog at disse forstyrre den øvrige eensformede sammensmeltende Bygning, der ved nøjere Betragtning desuagtet fremviser hvert enkelt Haar for sig.

Den Skæferieier, der bestræber sig for at frembringe Faar med disse Egenstaber, vil stedse derved finde Regning, ikke alene i Mængde og Godhed af den Uld han klipper, men ogsaa ved Prisen, hvortil den sælges og iøvrigt søges; naar han blot dertil forger for en god og hensigtsvarende Vast, som en Betingelse, der er uadskillelig fra, at en Ulds gode Egenstaber kunne fremstilles saaledes, at en Kjøber ikke behøver at beregne en mulig større Afgang i Fabrikvassen, end almindelig.

Men hvorledes er den Uld, man finder i Skæferier, hvis Bestyrelse, ja endog Parring, overlades til den empiriske Skæfer! Naar dette Slags Skæferibestyrere ville forædle Ulden, bliver denne gjerne tilsidst en spunden, eftersom de søge Fiinheden ene efter de iøjensaldende Buer, og da tyndulbede Faar, der vise Tilbøjelighed til at faae spunden Uld, fornemmelig besidde omtalte Egenstaber, vælge de saadanne Dyr til Avl, ja selv de, der besidde Feslen i højest Grad, ere saaledes blevne brugte, endog i Skæferier, hvor sige Misgreb, til Skade for

Landet, ikke burde forefindes — dog, exempla sunt odiosa. Hertil kommer endnu, at flige Halvfyndige lade Parringen skee ved Tilfælde, og Følgen deraf er: at i tvende Springterminer, altsaa i 2 Aar, er hele Hjorden omdannet til en ueens, spundet og tynduldet, hvis Pelses Overflade frembyder Synet af sammenknyttede Uldperler ved Siden af fremragende Uldtotter og spidse Stabler, der uden indbyrdes Forbindelse omdingle løse, hver for sig, neppe bedækkende det Hudsted, hvorfra de udvore. Endnu mere er dette Tilfældet med de proptrækkeragtigt vredne Stabler, som, liig Zistappe, nedhænge over hinanden paa Boven og Siden, forgiæves stræbende at skjule, hvor tyndt bevoret Steberne ere. Paa Bugen ere flige Faar nøgne, hvorimod de paa Krybset og Halsen ere languldede. Derved, at Ureenligheden ved Hjælp af Uldfedtet klæber sig fast i samme Form som Ulden er fremvoret, bliver en saadan Pels at føle paa, som om den var knudret, hvorfor den ogsaa kaldes saaledes. Nogle kalde den derimod en perlet. Selv naar disse Pelse ere af høieste Fjinhed, blive de ved Fabrikforteringen uden videre henkastede til Affalds-Partiet. Ved paa saadanne Faar at aabne flig Uld, vil man kunne see aldeles blottede Hudsteder, saa store, at derpaa kan henlægges en Kobber-Fjirskilling, uden at berøre et Uldhaar. Enhver vil saaledes let kunne indsee, hvor liden Bægt en flig Pels kan afgive. Ogsaa Værdien kan kun være en saare ringe, eftersom Ulden

ved omtalte Bygning altid er sprød, stedsse har flette Spidser, fordi Fremvarten er steet uden Forbindelse, og hvilke Spidser størstedelen af Fabrikanten maa bortklippes, da de ikke tage mod Farve. Det er saadan Uld og slige Feil man forefinder i Skæferier, der ledes uden Sagkundskab og rationelle Grundsætninger.

Naar omtalte empiriske Skæferibestyrere ville ombdanne Skæferiet til at blive et tætuldet, forfalde de aldeles til den Fiinheden modsatte Fejl, og Faarene blive grovuldede, men uden Bægtfylde og Uldværd. Ved Balget af Tillægsdyrene see de hen paa stærktbevorede Been og Hoved, uden Hensyn til, om det er Haar, eller god Uld, der optager Pladsen. Selv dersom det er Uld, har denne dog kun liden Indflydelse paa Vælsens Bægt og Værd, eftersom slige Steder ved Klipningen kun afgive Stumper og Stykker, der deels gaae tabt og deels, ved at samles og bydes Kjøberen, give Anledning til at denne, ved at betragte hvor slet Affaldet er, strax danner sig den Slutning, at Vælsenes sande Værd maa staae i Forhold dertil. Dernæst see de hen paa, om Ulden er ret lang, uden derved at tage Hensyn til, om Længden er forbunden med en tilsvarende Styrke; — og endelig forglemme de den vigtige Egenkab: Vælsens Uldlighed. At en saadan uldbevoret Vædder har en grov Hals, er dem ligegyldigt, naar Ulden blot er lang; saaledes ogsaa med det grove Kryds, de grove Laar og Skanke — den skal desuagtet

springe, og dertil vælge Faarene efter eget Behag! Komme disse Dyr nu paa uldspundne Moderfaar, fremstaaer af denne Parring et Afkom med et Slags Uldbundter eller Vidste, omtrent som de, der bæres af ordinaire Pudelhunde. Denne Ulds ikke ønskelige Egenstaber for Fabrikanten, viser sig ogsaa ved den ringe Priis, han giver derfor. For endnu at gjøre Ulden complet ubrugbar, behøves blot at den i Bundten skal bringes til at filte (hvortil den matte Uld er saare tilbøielig) medens den mod Enden danner de omtalte nedhængende Vidste; kommer hertil en skjodesløs Pleje, der udsætter denne slagrende løse Uld for idelig Afverling af Regn, Støv, Solskin og Blæst, foranlediges den let til i Spidserne at spalte — og der Hayes da det meest ubrugbare Product, saavel til Kæmmeuld som til Karteuld, hvor god og skøn Vassen isvrigt kan være. Sædvanlig finder man begge omtalte Fejl samlede i flige Skæferier, eftersom disse Bestyrere gierne gaae fra en Yderlighed til den anden, og i ethvert Tilfælde frembringe de en Tilstand, der hverken leverer Qvantitet eller Qvalitet, og paa ingen Maade renterer sig. Et Skæferi, der er bragt saa langt fra Maalet, er naturligtviis ikke til at hjælpe.

Men foransførte Hovedmangel plejer sædvanlig at ledsages af en ukjyndig Pleje og Ernæring. Hvordan Aaret end er, tørt eller vaadt, med knappe eller rige Græsgange, behandles Faarene eens — og er dertil Uldpriserne i et tørt Aar lave, lide de ofte

Mangel, ydes ingen Foderhjælp om Efteraaret, og først naar Sneen ligger saa høit, at den hindrer dem fra at søge Næring, tages de paa Stald. Indtræder nu det Tilfælde, at om Vinteren Uldpriserne tegne til at stige, tænkes der mere paa Faarene, og i den Tanke, at skaffe meget Uld, fodres de overdrevet, saa at Ulden fra den Periode af bliver mættet. Man kan da i slige Skæferier paa hvert Faar finde Uld, med Hunger-Affættninger for oven og Nesten mættet. De Faar, der ikke om Efteraaret i Hungerperioden have skudt Ulden, enten over hele Kroppen eller paa enkelte Dele, levere dog nu i ethvert Tilfælde en ubrugbar Uld, der gjør, at Skæferi-Nettoindtægten bliver liig Null.

Vi komme nu til den anden Afdeling af Spørgsmaalet, nemlig:

Avlen af Dyr, der som saadanne har en vis Værdi, enten som

a. Tillægsdyr, eller

b. som Slagtefaar.

Det første Slags, nemlig Tillægsdyrene, kunne ene have fuld Værd som saadanne, naar de beviisligen nedstamme fra reenholdt Fuldblod, og dertil ere Productet af en Parring, der sagkyndig ledes efter de forhen omtalte Grundsætninger for Udbedømmelsen, saavel i Dvantage som Dvalitet. Saa-danne Dyr, især Bøddere, ville og maac altid blive

stærkt søgte og lettere finde Affætning, endog til saa høje Priser, at det for Iffekjendere synes utroligt. Søgningen tiltager i samme Forhold, som Erfaringen og Kundskaben om det Bedre og Rette udbredes blandt Skæferiejere. Det er ene slige Dyr, der formaae, ved Eynen til sikkert at nedarve egne Egenstaber, fuldelig at overbevise Enhver om, at selv den højeste Priis for en virkelig god og til Skæferi-Formaalet passende Bæder, rigeligen erstattes derved, at med hvert Aar erholdes et stigende værdifuldere Affom, med en stedse bedre og bedre Uld, saa at Nettoindtægten i samme Forhold bliver større og større, mens Udgiften til Skæferiet forbliver uforandret. Men man kan ogsaa paa den anden Side være vis paa, at saafremt de iøvrigt gode Bæddere maatte fejle Fuldblodets priisværdigste Egenstøb, nemlig: constant at nedarve egne Fortrin, da ville Kjøberne snart blive borte, og selv det kostbareste Skæferi vil staae uden tilsvarende Affætning, fordi sand Sagkundskab ved Parringen manglede. Det er saaledes ikke nok, at Fuldblodsfaar og Fuldblodsvæddere, endog de kostbareste, anstafes, — naar de derefter overgives til en ukyndig Bestyrelse; og anlægges et saadant Skæferi for Statens Regning, maa enhver Fædrelandets Ven beklage saadant, da Tabet bliver et nationalt, eftersom de mindre kyndige Skæferiejere kjøbe af slikt Affom, i blind Tillid til at det, der udgaer og for Betaling frembydes af det Offentlige, ogsaa virkelig er til Landets Vel og Landman-

dens Bedste — medens denne senere med Smerte erfarer, at det blev hans Tab. Selv med Sachsens berømteste Skæferier, der havde naaet det højeste Punkt, og derefter overgaves i Ukyndighedens Hænder, varede det ikke længe, forinden de sank ned til under Maadelighedens Grad, blot fordi man lod sig indbilde, at den Landmand, der fremhævedes som dygtig Plovmand — ogsaa nødvendig maatte være kyndig i Skæferivæsenet. Hvor meget er derved ikke gaaet tabt? Ved Theatret veed man nok, at den fortrinlige Skuespiller ikke derfor ogsaa er den udmærkede Sanger, og omvendt; — men den samme Forskjel anvender man ikke paa Bencævnelsen: duellig Landmand, thi denne tiltroes ofte det, han allermindst forstaaer, omendstjøndt han maaskee har Selvtillid nok til, for Statens Regning, at besatte sig dermed. En i Sachsen reisende fand Skæferikyndigs Paa-stand: at blandt 100 Skæferiejere kun een var Kjender, som han burde være, blev af en slig „duellig Landmand,“ der troede sig at være kyndig i Alt, besvaret med: „Vi have jo dog alle Dine og have længe været derved!“ Der behøvedes imidlertid blot en critisk Undersøgelse i hans eget Skæferi og i det han bestyrede, for at see, hvorledes han „har været derved.“ (Maaskee denne Bemærkning kan passe paa flere Lande, end netop paa Sachsen).

Et Lands Skæferier kan alene derved stilles paa et højere Punkt, naar Ejerne eller Bestyrerne ved Udsættelsen af de overflødige Jaar tage fornemmelig

Hensyn til Uldens Godhed og Værd, og ikke, som sædvanlig, ene til Dyrenes Alder. Men Maalet naaes kun sikkert og fuldkomment, naar Bædderne med Sagkundskab udvælges saaledes, at de modarbejde Mødrenes Fejl, og ved hver Generation forbedre Afkommet. Parringen maa naturligviis skee ud af Haanden, idet hvert enkelt Faar, efter dets Egenskaber, tildeles den meest passende Bædder. Det er af denne Skæferiets vigtigste Forretning, dets Fremgang og aarlig stigende Udbytte aldeles afhængig, og enhver Skæferiejer, der ikke heri besidder fornøden Kundskab og Erfaring, handler til sin sande Fordeel, naar han hertil kalder en duellig Skæferisforterer, hvoraf Tydskland besidder flere, der have gavnnet særdeles meget, hvor de ere kaldte.

Er Skæferiet et mindre forædlet, hvis Indtægt ikke bestaaer i Salget af Tillægsdyr, men kun i det af Uld og Slagtesaar, er det en dobbelt vigtig Gjenstand, at Faarene stedse holdes rigeligt og godt plejede, for at de kunne opnaae den tilbørlige Kropstørrelse, tilligemed Evnen til at blive let fede. For at naae dette Maal, maa man ikke lade Skæferiet blive overtalligt, eftersom for mange Faar, i Forhold til Foder og Plads, opæde, som man siger, baade Uld og Gjøbning, idet hvert kun faaer det til Livets Ophold Nødvendige, og selvfølgelig savner Næringsstof til at anvende paa Uld og Kjød. Saadanne Faar have kun svage og forkuede Lam, der som oftest døe i det første Livsaar. Kun seent udvore disse Dyr, og man seer da

i nogle Generationer et forfuet Skæferi, der baade mangler Sundhed og Størrelse. Derhos er det udfattigt, saa at Uldmængden og Uldværdien kun giver et saare ringe Udbytte. Vil man endelig sælge Faarene, skambyder Slagteren, fordi heller ikke han er tjent dermed, og kun Garveren drager fuld Nytte af sige Skæferier.

Bed til Publicum at overgive foranstaaende Afhandling, tilbyder Undertegnede sig som Consulent at assistere Dhr. Skæferiejere i Alt, henhørende til Skæferiers Pleje og Behandling, samt i Anskaffelsen af gode og passende Bæddere, der stedse leveres til Indkjøbspriis. Ligesaa er jeg villig til at classificere Skæferier til Parring, og da jeg nu i 15 Aar uafbrudt, saavel i Udlandet, som i Fædrelandet, har arbeidet og, i de forskjellige Retninger, virket i dette Fag, og dertil i de senere Aar som Docent har viist, at jeg noje følger Tidens Fremskridt, troer jeg at kunne fyldestgjøre det, jeg meest med Hensyn til at fremme en god og vigtig Sag, herved paatager mig. Som Følge af, at det ikke er Fordelen jeg derved søger, vil Honoraret blive beregnet yderst billigt, og langtfra i det Forhold, som man i Udlandet yder for sige Assistance.

Gustav Michelsen,
Landvæsen's Commisair.
